

Βόλος 3 Δεκεμβρίου 2018
Του Σεραφείμ Αθανασίου
« ΑΛΕΚΟΣ ΣΑΚΕΛΑΡΙΟΣ, «Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ»
(Στη Ρόδο συνάντησε το μικρό αγνό του φίλο)

Ήταν, θυμάμαι, καλοκαίρι του έτους 1981 και, με την οικογένειά μου, παραθέριζα στη Ρόδο.

Γεμάτη η Πόλη και με περισσότερο ξένο κόσμο τα δε αυτοκίνητα, κατά εκατοντάδες να μη πω χιλιάδες, κυκλοφορούσαν στους δρόμους και εγώ ,κοιτάζοντάς τα, έτριβα τα μάτια μου και, άλλα σκεπτόμουνα.

Σε αυτό το όμορφο νησί πριν τριανταπέντε τόσα χρόνια από τη μέρα κείνη, που άλλα σκεπτόμουνα(αναφέρομαι στο 1947 χρονιά απελευθέρωσης της Δωδεκανήσου και μερικών στη συνέχεια χρόνων) κυκλοφορούσε ελάχιστος αριθμός τροχοφόρων και αυτό καλά το γνωρίζω επειδή ως αστυνομικό όργανο, με ειδικότητα τροχονόμου, ρύθμιζα την κυκλοφορία.

Του ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ
www.serathan.gr

Λέω ρύθμιζα όμως το πιο σωστό, είναι τούτο. Με συναδέλφους μου, ΔΕΝ ρυθμίζαμε κυκλοφορία τροχοφόρων αλλά, σε καθημερινή βάση, ανεβαίναμε στα τροχονομικά μας βάρη, και με τις ώρες στεκόμαστε σε αυτά, παρά την αραιή κυκλοφορία, ξύνοντας τη μύτη μας, όμως έφτανε που μας έβλεπε ο κόσμος, ιδιαίτερα τα μικρά παιδάκια που τα έφερναν

οι γονείς τους ,ακόμη και ομάδες παιδιών ,με τους δασκάλους τους, ερχόντουσαν και μας « καμάρωναν»!

Πολλά τα χρόνια σκλαβιάς και οι πριν λίγο καιρό σκλάβοι λαχταρούσαν να δουν Έλληνα αστυνομικό.

Περνούσαν από κοντά μας και μας «χάζευαν», πλησίαζαν στο βάρη και ζητούσαν πληροφορίες που είναι-για παράδειγμα - η οδός Ιπποδάμου ή η Σωκράτους, στην παλιά πόλη, ή πόσο μακριά από εκεί -μας ρωτούσαν- βρίσκεται το Θέρμαι.

Και εκείνοι που ζητούσαν από μας πληροφορίες, ίσως γνώριζαν καλύτερα τη Σωκράτους, το Θέρμαι, την Ιπποτών ή την ταβέρνα του Μπαμπούλα, όμως ήθελαν να κουβεντιάσουν μαζί μας, να σταθούν δίπλα μας, να μας χορτάσουν κοιτάζοντάς μας, να πιαστούν από το βάρη και γιατί όχι να χαϊδέψουν τη στολή μας και τούτο γιατί ήθελαν να συνειδητοποιήσουν ότι είναι λεύτεροι, ότι μπορούν και κουβεντιάζουν με αστυνομικό όργανο επειδή τα χρόνια σκλαβιάς, ιδιαίτερα επί Ιταλού αυστηρού Διοικητού Ντε Βέκυ, δεν τολμούσαν όχι να πλησιάσουν αστυνομικό αλλά ούτε και να τον ατενίσουν.

Ως προς τον Θεόρατο σε ύψος και γεμάτο κακότητα Ντε Βέκυ-κατά πως είχαμε μάθει-όταν επέβαινε του αυτοκινήτου του και περνούσε το Μανδράκι (παραλιακή λεωφόρο) ο οδηγός του χτυπούσε την κόρνα του και τότε έπρεπε, όσοι βρισκόντουσαν στα καφενεία, να σηκώνονται όρθιοι και αλίμονο στον όποιο παππού δεν στεκόταν στήλη άλατος.

Σε περίπτωση δε που έπεφτε στην αντίληψή του, μαύρη και σκοτεινιασμένη η μοίρα εκείνου του δύστυχου σκλάβου.

Ελάχιστα ,όπως είπα, τα τότε Ι.Χ. αυτοκίνητα(συνήθως ταξί και φορτηγά κυκλοφορούσαν στους δρόμους) γι' αυτό τώρα βλέποντάς εκείνο το τρελό πήγαινε- έλα, συνέχισα να

τρίβω τα μάτια μου και από ενδιαφέρον για τους σημερινούς τροχονόμους, ένα πρωινό από το πεζοδρόμιο της Εθνάρχου Μακαρίου, στην πλατεία Κύπρου, παρακολουθούσα την κυκλοφορία και τα σήματα του τροχονόμου ο οποίος με χέρια, σφυρίχτρα και αετίσιο βλέμμα, ρύθμιζε θαυμάσια την κυκλοφορία.

Καμάρωνα τον τροχονόμο και κάποια στιγμή συγκινημένος πήγα κοντά του, του είπα πως είμαι παλιός του συνάδελφος και ότι στην ίδια πλατεία, τα ίδια σήματα έδιδα και εγώ κάποτε, αλλά τότε-του έλεγα- μόνο τροχονομικές φιγούρες κάναμε ιδιαίτερα τις γιορτές επειδή φορούσαμε και Κολοκοτρωνέικες περικεφαλαίες, τα δε αυτοκίνητα ήταν ελάχιστα. Πληροφοριακά εδώ λέω ότι ο Διοικητής Διοικήσεως δεν είχε ούτε υπηρεσιακό αυτοκίνητο. Τα δε τμήματα τάξεως και ειδικών υπηρεσιών μόνο λίγα Γερμανικά ποδήλατα διέθεταν και κανένα αυτοκίνητο. Υπήρχαν όμως στη διάθεσή τους, για σοβαρούς υπηρεσιακούς λόγους, 4-5 φορτηγά Στρατιωτικά αυτοκίνητα $\frac{3}{4}$ και αυτά για να κινηθούν χρειαζόντουσαν έγκριση του Ανωτέρου Διοικητού.

Γνωρίστηκα, λοιπόν, με τον τροχονόμο, «ξέδωσα» με τις δικές μου αναπολήσεις, του ευχήθηκα να είναι καλά και επέστρεψα στο πεζοδρόμιο για να συνεχίσω το δρόμο μου προς ένα κοντινό κατάστημα υφασμάτων του φίλου μου Γιώργου Μπακίρη.

Προχωρώντας με σταμάτησε ένας γνωστός μου φίλος, με καλωσόρισε στη Ρόδο και λέγαμε διάφορα οπότε-κάποια στιγμή- περνάει μπροστά μας ένας κύριος με τον ίσως 7χρονο πιτσιρικά γιό του και ακούσαμε να του λέει.

-Αν δεις τον Αλέκο, θα τον γνωρίσεις?

-Αμέ, απαντά ο μικρός.

-Και τι θα του πεις?

-Θα του πω γεια σου ρε Αλέκο.

-Και αν δεν τον γνωρίσεις?

-Τι μου λες τώρα ρε μπαμπά, θα τον γνωρίσω.

-Μπράβο αγόρι μου, είπε ο πατέρας στο γιό γελώντας και, συνέχισαν το δρόμο τους.

Μου λέει ο γνωστός μου. Αυτό το παιδάκι είναι χαρισματικό, πανέξυπνο και ξέρει όλο τον κόσμο εδώ γύρω και σε διάφορα καταστήματα, με το στρογγυλό δίσκο, τους πηγαίνει καφέδες, ο πατέρας του έχει καφενείο.

Χάρηκα για το έξυπνο παιδάκι, έστειλα και τις δικές μου ευχές να το έχει καλά ο Θεός και σε λίγο βρισκόμουν στο κατάστημα του καλού μου φίλου που όταν ξαφνικά με είδε μπροστά του, από τη χαρά του, έκανε σαν τρελός.

Άφησε δύο θυμάμαι κυρίες που εξυπηρετούσε με ένα σωρό υφάσματα πάνω στον πάγκο του, ήρθε κοντά μου, με αγκάλιασε, μου έδωσε κάθισμα να καθίσω, μου έφερε τη Ροδιακή να διαβάσω και γύρισε στη δουλειά του, αφού πρώτα τηλεφώνησε να φέρουν στο μαγαζί, καφέδες.

Διάβαζα τη Ροδιακή και με λοξή ματιά πρόσεχα πως στο γραφείο του φίλου μου/ που βρισκόταν στον αμέσως αριστερό χώρο της κυρίας εισόδου/ καθόταν ένας κύριος που κάποια χαρτιά και εκείνος ξεφύλλιζε.

Μου φαινόταν γνωστή η φυσιογνωμία του, έσπαγα το κεφάλι μου για να θυμηθώ που τον είχα δει ή συναντήσει, χωρίς όμως θετική ανταπόκριση της χαλαρής μου μνήμης.

Συνέχισα να διαβάζω και σε λίγο νάσου στην πόρτα του καταστήματος ο μικρός μπόμπιρας που είχα προ ολίγου δει στο πεζοδρόμιο της Εθνάρχου Μακαρίου ενώ το μαγαζί βρισκόταν ακριβώς από την πίσω πλευρά στον παράλληλο δρόμο της Εθελοντών Δωδεκανησίων, απόσταση 30 με 40 περίπου μέτρα.

Γάμος Αλέκου Σακελλάριου

27-7-1981 Στο Αφάντου της Ρόδου έγινε ο γάμος του Αλέκου Σακελλάριου με την Τίνα ??? .Είμωνα και εγώ εκεί. Στη φωτό,εγώ ο φίλος μου Αλέκος,ο ιερέας,η νύφη και η μαμά της.

ματάκια να κοιτάζει τον ξένο .

Όσο για μένα, απλά κοιτάζα σα χαζός(το έχω αυτό το χάρισμα), χωρίς να μιλάω.

Ο μικρός κάποια στιγμή κάνει δυο-τρία βήματα προς την πλευρά του αγνώστου, αφήνει στην άκρη του γραφείου το στρογγυλό δίσκο με τους καφέδες και ρωτά με δυνατή φωνή.

Ο «έρως χρόνια δεν κοιτά». Το πράγματι ευτυχισμένο ζευγάρι, Αλέκος Σακελλάριος και Τίνα Βρεττού το οποίο από κοντά γνώρισα, στη Ρόδο, το έτος 1981.

Κείνο το παιδάκι, που σήμερα θα είναι 45ντάρης κύριος, ποτέ δεν θα το ξεχάσω. Δεν θα ξεχάσω την αθωότητα του, τον αυθορμητισμό του για έναν άνθρωπο που ίσως του είχε μιλήσει ο πατέρας του και σε φωτογραφίες είχε δει το πρόσωπό του. Και όταν τον συνάντησε έκανε σαν παλαβό. Πέταξε καφέδες και δίσκους και με το δικό του τρόπο τον ρώταγε αν είναι ο Αλέκος! Δεν γνώριζε εκείνο το παιδάκι από διαφορά ηλικιών, τον έβλεπε σαν φίλο, σαν δικό του άνθρωπο, σαν συμμαθητή του στην Α΄ Δημοτικού! Όμορφες και συγκινητικές στιγμές!

«Ρε Αλέκο, εσύ είσαι, Ρε» ?, «Κόλα το Ρε φίλε» και τόσα άλλα αθώα λογάκια που ξέφευγαν από το στόμα ενός μπόμπιρα και όταν τον είδε από τη χαρά του πέταξε δίσκους και καφέδες , για να χωθεί στην αγκαλιά του αγαπημένου του φίλου ο οποίος για πολύ ώρα δεν μιλάγε.

Ο πιτσιρικάς κρατούσε από το χερούλι του ένα στρογγυλό δίσκο με καφέδες και μόλις μπήκε στο μαγαζί, κοντοστάθηκε και επίμονα κοίταζε τον κύριο, που καθόταν στο γραφείο του φίλου μου.

Γούρλωσε τα ματάκια του και τον κοίταζε χωρίς να βγάζει μιλιά. Ενώ ο άγνωστος σε μένα είχε κυριολεκτικά ξαφνιαστεί με το επίμονο βλέμμα του μικρού, δεν μιλάγε και σε λίγο άρχισε να γελά, όπως γελούσαν οι δυο κυρίες οι οποίες (αργότερα έμαθα) ήταν η σύζυγος και η πεθερά του κυρίου που καθόταν στο γραφείο.

Ως προς τον Γιώργο Μπακίρη, εκείνος ήταν που δεν μπορούσε να κρατήσει τα γέλια του όταν έβλεπε το μπόμπιρα ακίνητο και με γουρλωμένα

Είχε αγκαλιάσει εκείνο το παιδάκι, χαίδευε μα μαλάκια του ενώ δάκρυα συγκίνησης έπεφταν από τα μάτια του. Πιστεύω πως ο Αλέκος Σακελλάριος να μη ένοιωσε τόση συγκίνηση, όση εκείνης της μέρας, σε όλη του τη ζωή. Άλλωστε αυτό φαινόταν ζωγραφισμένο στο πρόσωπό του.

Όμως, ήμουνα και εγώ τυχερός επειδή τη μέρα κείνη γνώρισα τον Αλέκο Σακελλάριο και γίναμε φίλοι. Εκεί στη Ρόδο κάναμε συχνή παρέα και μάλιστα τότε συνέπεσε να παντρευτεί κιάλας (σε δεύτερο νομίζω γάμο) την κυρία Τίνα Βρεττού.

Και κάποια μέρα, από το ΜΙΡΑ ΜΑΡΕ/ πολυτελές ξενοδοχείο του Πατρονικόλα ,γαμβρού απ αδελφή του Αριστοτέλη Ώνάση/ στο οποίο έμεινε, με το δικό μου αυτοκίνητο(εκείνος δεν οδηγούσε) πήρα εγώ τον φίλο μου και τον πήγα(τους πήγα) στο χωριό Αφάντου και εκεί στο ληξιαρχείο της Κοινότητας καταχωρήσαμε το γάμο του που είχε γίνει στην Εκκλησία του χωριού με κουμπάρο το φίλο μου αλλά και φίλο του Αλέκου, Γιώργο Μπακίρη.

Κούκλα η σύζυγός του Τίνα και ποιο κούκλα η μητέρα της που είχε γίνει πεθερά του φίλου μου Αλέκου και στα χρόνια της ήταν πολύ πιο μικρότερη από εκείνον.

Αλλά-όπως λένε- ο έρωτας χρόνια δεν κοιτά και εδώ νομίζω πως εφαρμόστηκε η ίδια συνταγή. Πιστεύω ότι τόσο ο Αλέκος όσο και η Τίνα τα χρόνια που ήταν μαζί ο ένας συμπαραστάθηκε στον άλλο και όταν ο φίλος μου αναχώρησε για το μεγάλο του ταξίδι ήταν απόλυτα ευτυχισμένος και μπορώ να πω χαρούμενος από τη ζωή του.

Εκεί στη Ρόδο, πειράζοντάς τον, τον έλεγα και «τυχεράκια» και κουνιόταν ολόκληρος από γέλια.

Ειλικρινά τη μέρα που γνώρισα τον Αλέκο Σακελλάριο, αισθάνθηκα τόση χαρά και ευτυχία την οποία δεν μπορώ να περιγράψω.

Υπηρετούσα χρόνια στη Χωροφυλακή και ιδιαίτερα ως Χωροφύλακας ή Υπαξιωματικός εκεί στη Ρόδο, όταν παιζόντουσαν Ελληνικές ταινίες σκοτωνόμαστε με τους συναδέλφους να μπορούμε υπηρεσία τάξεως στους κινηματογράφους (αλλιώς πληρώναμε μισό εισιτήριο) και ιδιαίτερα όταν τα συνέρια ήταν του Αλέκου Σακελλάριου, αυτού του γίγαντα της τέχνης, γινόταν το σώσε!

Του Σακελλάριου «λαθραία» ή επί πληρωμή διάβαζα πολλά δικά του γραπτά επειδή μου άρεσε η γραφή του. Και επίσης μου άρεσαν τα όσα για κείνον έγραφαν έγκριτοι δημοσιογράφοι δεν είμαι όμως, δυστυχώς, ο κατάλληλος σχολιαστής στο να περιγράψω και εγώ το πνευματικό έργο που άφησε, ο Αλέκος, πίσω του!

Εφημερίδες ,περιοδικά και όποια άλλη έντυπη έκδοση κυκλοφορούσε τότε που υπηρετούσα στη Ρόδο ή και αργότερα και ως συνήθως κρεμόταν στα περίπτερα όταν στα πρωτοσέλιδά τους αναφερόντουσαν στο Σακελλάριο οι λαθραναγνώστες (και εγώ μαζί τους πολλές φορές) τολμούσαν και γύριζαν ακόμη και σελίδες προκειμένου να μάθουν περισσότερα για εκείνον τον γίγαντα χωρίς να σκεφτούν τα νεύρα του φουκαρά περιπτερά ο οποίος δεν τολμούσε να βγάλει « άχνα» επειδή φοβόταν μήπως θυμώσει ο επιμελής λαθραναγνώστης των « κρεμασμένων» περιοδικών και εφημερίδων και πάει στο απέναντι περίπτερο (Στοά Μανδράκι Ρόδου) προκειμένου να αγοράσει τα τσιγάρα του και αφήσει εκεί τις δραχμές του..

Τι περιγραφή λοιπόν εγώ να κάνω για τον πολυτάλαντο φίλο μου Αλέκο, εκείνον τον χαρισματικό άνθρωπο και τι να πω πρώτα και τι δεύτερα.!

Εκατοντάδες τα τραγούδια του : «Το τραμ το τελευταίο», το «έχω ένα μυστικό», το «λες και ήταν χθές», το «γαρύφαλλο στο αυτί», το «τράβα μπρός», το «Δημήτρη μου ,Δημήτρη μου», το «Κέρκυρα, Κέρκυρα» και, και, και ,τόσα άλλα χαρισματικά και συγκινητικά λόγια

τραγουδιών που στα δικά μας τωρινά χρόνια, όταν οι μεγαλύτεροι στην ηλικία τα ακούν, δάκρυα νοσταλγίας τρέχουν από τα μάτια τους.

Αναφέρομαι στους παλιούς επειδή οι νέοι μας στη σημερινή εποχή ακούν ή ακόμη και στο « Ελλάδα έχεις Ταλέντο» τραγουδούν τραγούδια ξένων Χωρών, περιφρονώντας την όμορφη δική μας πλούσια σε λεξιλόγιο γλώσσα και σε συνθέσεις τραγουδιών ακούγοντάς το εκείνο το λεξιλόγιο δικαιολογημένα και συναισθηματικά φορτίζεσαι.

Αγαπημένε μου φίλε Αλέκο, ειλικρινά δεν σε ξέχασα και δεν ξέχασα όταν από το ΜΙΡΑ Μάρε της Ρόδου σε πήρα για να πάμε στο Αφάντου, σε εκείνη τη διαδρομή, ήσουνα μια αστείρευτη πηγή σοφίας και γνώσεων, χώρια που με φουσαρμόνικα τραγούδαγες δικά σου τραγούδια τα οποία τότε και εξ αιτίας ποίων γεγονότων-μας έλεγες- τα συνέθεσες. Επίσης δεν θα ξεχάσω το πόσο είχες συγκινηθεί όταν κάποια στιγμή σου είπα πως η σύζυγός μου ήταν ανιψιά του Μίμη Τραιφόρου και της Σοφίας Βέμπο, μια που ο Τραιφόρος ήταν πρώτος εξάδελφος του πατέρα της επειδή ο δικός του πατέρας(του πεθερού μου) και η μητέρα του Μίμη ήταν αδέρφια.

Δεν ξέχασα το πόσο είχες συγκινηθεί με εκείνη την πληροφορία που σου έδωσα και το πόσο είχες χαρεί επειδή ο Μίμης, όπως μου έλεγες, ήταν ο καλύτερός σου φίλος και τώρα «συμπωματικά» -συνέχιζες να μου λές- είχες κοντά σου τον άνδρα της ανιψιάς του Μίμη!

Ως προς τις ταινίες σου αγαπητέ και δικέ μου αλησμόνητε φίλε αυτές, στα σημερινά ιδιαίτερα χρόνια είναι σε όλους μας μια παρηγοριά ,μια ψυχαγωγία και μια ανάσα ηρεμίας εξ αιτίας των όσων μας βρήκαν και των όσων δυσάρεστων συνεχίζουν να μας συμβαίνουν. ΑΙΩΝΙΑ,ΝΑ ΕΙΝΑΙ Η ΜΝΗΜΗ ΣΟΥ, ΚΑΛΕ ΜΟΥ ΦΙΛΕ.

Σημείωση: Δημοσιεύτηκε την 15-12-2018 στη «ΡΟΔΙΑΚΗ» και στον «ΤΑΧΥΔΡΟΜΟ».